

Inkerinsuomalaisten maahanmuuton selvitys



Hallituksen selonteko ”Inkerinsuomalaisten maahanmuutto Suomeen 1990-luvulla” on parhaillaan eduskunnan ulkoasiainvaliokunnan käsiteltävänä. On erinomainen asia, että hallitus on saanut aikaan hyvän kokonaisnäemyksen aiheesta. Tällainen selvitys olisi pitänyt tehdä jo 1990-luvun alussa, kun inkerinsuomalaisten Suomeen muutto alkoi NL:n hajoamisen seurauksena. Inkerinsuomalaisten maahanmuuttoa on toteutettu virkamiesten toimesta pääasiassa yritys ja erehdys -menetelmällä rinnastaen heidät paluumuuttajiin eli Ruotsista ja muualta palaaviin suomalaisiin. Mikäli selvitys olisi tehty muuton alettua, olisi jo silloin huomattu, että itse asiassa inkerinsuomalaiset ovat usein paremmin rinnastettavissa Suomeen muualta pyrkivään ulkomaalaisväestöön, ennen kaikkea venäläisiin ja virolaisiin.

Tuolloin, 1990-luvun alussa, ei tajuttu, että inkerinsuomalaiset tarvitsevat suomenkielen opetusta ja muuta koulutusta yhtä kipeästi kuin maahan tullut muu ulkomaalaisväestö. Kuntiin olisi myös saatava etnisiä maahanmuuttajatyöntekijöitä opastamaan tulijoita. Inkerinsuomalaisten osalta ongelmana on se, että kunnat eivät saa vastaanottopalveluista korvausta valtiolta samaan tapaan kuin pakolaisista. Vaikka monilla inkerinsuomalaisista on hyvä koulutus, heidän työllistymisensä on vaikeaa. Uusi kotouttamislaki pyrkii luomaan

tuloksellisia integraatiomekanismeja. Tavoitteena on henkilökohtainen sopeutuminen Suomeen.

Siirtolaisuusinstituutissa on nyt valmistunut useiden ministeriöiden toimeksiannosta tehty tutkimus ”Muutonäkymät Venäjältä ja Baltian maista Suomeen”. Tässä tutkimuksessa päädytään samaan johtopäätökseen kuin hallituksen selonteossa, siis että muuttopaine Suomeen heikkenee Virosta, mutta pysyy voimakkaana tai vahvistuu Venäjällä, varsinkin jos nykyinen talouskriisi jatkuu pitkään. Nuoremman polven muuttovirrat riippuvat siitä, millaisiksi muodostuvat erot Venäjän ja Baltian maiden ja Suomen tarjoamien työ- ja ansiomahdollisuuksien välillä. Ennen sotia syntyneiden suomalaisten paluumuutto riippuu mm. heidän mahdollisuuksistaan osallistua kotiseudullaan suomenkieliseen kulttuurielämään sekä heidän huonoista asunto-oloistaan.

Analysoitaessa Suomeen muuttota ilmeni, että 60–70 % entisen NL:n alueelta 1990-luvulla saapuneista ihmisistä tuli Suomeen paluumuuttajastatuksen perusteella. Suurin osa oli 20–30-vuotiaita; myös lapsia oli runsaasti. Suomalaiseen yhteiskuntaan sopeutuminen on hyvin vaikeaa oppivelvollisuusiän jo ohittaneille kielitaidottomille nuorille, sillä he jäävät kaikkien yhteiskuntamme tarjoamien tukiverkkojen ulkopuolelle.

Tähänastisen paluumuuttopolitiikan jatkaminen ylläpitäisi nuorten muutttoa Suomeen. Sen sijaan Suomen jatkuva taloudellinen ja kulttuurinen tuki suomenkielisille vanhuksille näiden asuinseuduilla lieventäisi Venäjän ja Baltian maiden eläke- ja sosiaaliturvan puutteista johtuvia ongelmia ja vähentäisi vanhemman väestön halukkuutta muuttaa Suomeen.

Edelliseen liittyen olen esittänyt, että hallitus antaisi eduskunnalle siirtolaisuus- ja maahanmuuttopoliittisen selonteon, jos ei vuosittain Ruotsin tapaan, niin ainakin joka toinen vuosi – ja vähintään kerran kunakin vaalikautena. Tällöin hallitus ja eduskunta pakostakin joutuisivat pohtimaan maahanmuuttopoliittis-

ta linjaansa. Inkerinsuomalaisten Suomeen muutttoa jouduttiin hoitamaan ”sormituntumalla” ilman kokonaisnäkemystä. Suomen siirtolaisuus- ja maahanmuuttopolitiikassa tämä on hyvä esimerkki siitä, että näihin asioihin puututaan vasta jälkikäteen eikä silloin, kun asiat alkavat tapahtua.

Tuoreessa raportissaan ”Harmaantuvat hämmäläiset” Elinkeinoelämän valtuuskunta korostaa sitä, että Suomen väkiluku ei tulevaisuudessa enää kasva ja väestö ikääntyy. Uudella vuosituhannella maahanmuutto tulee olemaan työvoiman kannalta ja muutenkin tärkeä tekijä ja voimavara Suomelle.

Olavi Koivukangas

Investigation of the Immigration of Ingrian Finns

The government investigation ”The Immigration of Ingrian Finns to Finland in the 1990s” is presently being studied by the parliamentary committee on foreign affairs. It is excellent that the government has achieved a good comprehensive view of the matter. An investigation of this kind should have been made already at the beginning of the 1990s when the immigration of the Ingrian Finns began as

a result of the disintegration of the USSR. The immigration of Ingrian Finns has been carried out on the part of officials mainly on the hit and miss method by categorizing them among returnee immigrants, that is among Finns returning from Sweden and elsewhere. Had the investigation been done at the beginning of the movement, it would have been noted already then that in fact the Ingrian

Finns are often more comparable to foreign populations seeking to enter Finland, above all to Russians and Estonians.

At the time, at the beginning of the 1990s, it was not understood that Ingrian Finns needed instruction in the Finnish language and other education just as desperately as foreign immigrants from elsewhere. The communes also should have engaged ethnic immigration workers to give guidance to the newcomers. The problem with Ingrian Finns is that the communes do not receive government aid for their resettlement as they do for refugees. The new domestication law attempts to create an effective mechanism of integration. The goal is personal adaptation to Finland.

The Migration Institute has prepared at the behest of several ministries a study "Views on Immigration from Russia and the Baltic States to Finland". In this study the same conclusions appear as in the government investigation, that is, that the flow of immigration to Finland from Estonia is weakening, but remains strong or is increasing from Russia, especially if the present economic crisis continues for long. The flow of immigration among the younger generation depends on how the differences in job and earning possibilities appear between Finland, Russia, and the Baltic States. In the case of those Finns born before the war, their immigration depends among other things on their opportunities of participating in a Finnish-language cultural life in their home area and on their poor housing conditions.

The analysis of emigration to Finland showed that 60–70% of the people who have come to Finland from the area of the former USSR during the 1990s have come on Finnish returnee status. The majority were 20-

30-year-olds; there were many children as well. Such young people having no facility in the Finnish language and who are no longer at the age of compulsory education remain outside all of the aid networks of society and have especially poor opportunities for adapting to Finnish society.

The continuation of the present immigration policy would foster the emigration of young people to Finland. On the other hand the continuing economic and cultural aid of Finland to Finnish-speaking old people in their present place of residence would relieve the problems stemming from the lacuna in the social welfare and retirement of the Baltic States and Russia and would decrease the desire of the older population to emigrate to Finland.

In regard to this I have proposed that the government give the parliament a clarification of migration and immigration policy, if not annually as is done in Sweden, at least bi-annually – and at least once in every term of service. In this way the government and parliament would be forced to ponder their immigration policy. The immigration of Ingrian Finns had to be carried out by rule of thumb without a comprehensive view. This is a good example of how in terms of Finnish migration and immigration policy things have a tendency to be dealt with only after the fact.

In its report "Graying Finns" the Centre for Finnish Business and Policy Studies emphasized the fact that the population of Finland will not grow in the future and that it is aging. In the new millennium immigration is going to be an important factor in the work-force and otherwise as a resource to Finland.

Olavi Koivukangas